

DROON'UN -SIRLARI-

Altın Arı

Tony Abbott

ALTIN
KİTAPLAR

9 YAŞ +

Gizli Bir Kapı
Sihirli Bir Merdiven
Gelin Hep Birlikte
Droon'un Sırlarını Keşfedelim!

Julie, Droon'da yapılmış bir bileziği kendi dünyasına getirerek çok büyük bir hata yaptı. Bu ufak dalgınlık, iki dünya arasındaki hassas dengeyi bozmaya yetmişti. Kısa süre sonra garip şeyler olmaya başladı. Eric'in babası Droon'da kayboldu ve Lord Sparr'ın Yukarı Dünya'ya çıkabilmesi için bir fırsat doğmuş oldu.

ISBN 978-975-21-1351-0

9 789752 113510

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI

THE SECRETS OF DROON
THE GOLDEN WASP

YAYIN HAKLARI

© SCHOLASTIC INC.
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

RESİMLEYEN

TIM JESSELL

BASKI

1. BASIM / HAZİRAN 2011
AKDENİZ YAYINCILIK AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1351 - 0

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>

info@altinkitaplar.com.tr

Altın Arı

Tony Abbott

TÜRKÇESİ
GAMZE GÜNDÜZ

Her günün sevinç ve neşe içinde geçmesini
sağlayan Jane ve Lucy için...

İçindekiler

1. Droon'daki Ay	7
2. Büyü Altında	17
3. Portentia'nın Koruluğu	26
4. Geçmişe Açılan Kapı	34
5. Plud'da Sürpriz Konuklar	42
6. Arının İğnesi	51
7. Kilitli Oda	59
8. Sparr'ın Şeytani Planı	68
9. Ateş ve Buz	75
10. Arp ve Arı	82

Table of Contents

1. Introduction	1
2. Methodology	2
3. Results and Discussion	3
4. Conclusion	4
5. References	5
6. Appendix	6
7. Bibliography	7
8. Index	8
9. Glossary	9
10. Acknowledgments	10
11. Author's Note	11
12. Contact Information	12

* *
BİR * *

Droon'daki Ay

"Hrrr! Hav-havv! Yumurtaaa!"

Eric Hinkle (Erik Hinkıl) ve arkadaşları, bir anda Eric'lerin bodrumunda beliriveren köpeği görünce sağa sola kaçıştılar.

Ama bu sıradan bir köpek değildi. Dört, sivri kulağı, parlak mavi tüyleri, tombul pembe bir burnu ve uzun dişleri vardı. Havlayarak, dişlerini gösteriyordu.

Ve başka bir dünyadan geliyordu.

Droon, denilen bir dünyadan.

“Onu yakalamalıyız çocuklar!” diye haykırdı Eric. “Bundan çok daha büyük bir sorunumuz var, hatırlatmama gerek var mı?”

“Ben, *bu* değilim! Ben bir aytilkisiyim!” diye hırladı acayıp yaratık. Sonra da kurutma makinesinin üzerine atlayıp kapağını çiğnemeye başladı. “*Hurr-hav! Havv!*”

Julie (Culi) süpürgeyi kapıp köpeği kovalamaya başladı. “Her şeyi yiyor! Onu Droon’a geri götürmeliyiz!”

“Ve babamı da *buraya* getirmeliyiz!” diye haykırdı Eric.

Evet. Babası. Bay Hinkle.

Şu an en büyük sorunumuz oydu.

Bay Hinkle, Eric’lerin bodrumunun altındaki gizemli, garip ve büyülü dünyada yani Droon’daydı.

Droon bir çeşit macera ve harikalar diyarıydı.

Yaşlı büyücü Galen (Galen) ve Keeah (Kiah) adındaki genç prensesin, kötü büyücü Lort Sparr’a (Sparr) karşı savaştıkları bir dünyaydı.

Sadece Eric, Neal (Nil) ve Julie’nin girebildikleri bir dünyaydı. Tabii artık bu değişmişti.

“Asla geri dönmeyeceğim!” diye hırladı ay-tilkisi. Bir yandan da pencereyi tırmalıyor ve kenarlarını dişliyordu.

Eric, son yirmi dakikayı düşünerek etrafına baktı ve paniğe kapıldı.

O, Julie ve Neal iki dünyayı birbirine bağlayan sihirli merdiveni kullanarak Droon’dan –Yukarı Dünya– daha yeni gelmişlerdi. Sonra Julie, bileziğini Droon’da bıraktığını fark etmişti.

Ve bileğindeki bileziğin de Droon’a ait olduğunu.

Galen onlara, hiçbir koşulda Droon’dan bir şey götürmemeleri gerektiğini anlatmıştı. Eğer böyle bir şey olursa, iki dünya arasında sürekli bir şeyler yer değiştirmeye başlayacaktı.

Ve bir şey gerçekten de gitmişti. Eric’in babası.

Önce tam buradaydı sonra *puff!* gitmişti.

Onu buraya geri getirmediikleri sürece diğer dünyadan başka şeyler gelmeye devam edecekti. Şeytani şeyler.

Hatta belki de Lort Sparr.

Bu sırada, bileziğin üzerindeki Droon yarattığı canlanmış ve bodrumu birbirine katmaya başlamıştı.

Trakk... pürfff. Aytilkisi, Bay Hinkle'ın alet tezgâhının bir parçasını ısırıp geri tükürdü.

“Off!” dedi Eric. “Ne yapabiliriz?”

“Yemek.” diye bağırdı Neal birden.

“Bir an olsun yemeği *unutur musun?*” diye azarladı Julie. “Bu şeyi tuzaga düşürmemiz gerekiyor...”

“İşte, yemekte bu işe yarayacak!” dedi Neal. En sevdiği koltuğun altını karıştırmaya başladı. Altından bir avuç dolusu kraker çıkardı.

“İyi ki, sağlam bir yiyiciyim. Hey, aytilkisi, aç mısın?”

Tilki bir anda durdu ve döndü. “*Aç mıyım? Aç gibi mi görünüyorum?*”

Neal sırıttı. “Kraker var! Bedava kraker!”

“Evet!” diye haykırdı tilki. Yemeği almak için havaya sıçradı.

Ne olduğunu anlamadan, Eric bir çamaşır sepetini kaptı ve tilkinin kafasından geçirdi. Julie'ye sepetin üzerine birkaç ağır karton yerleştirdi.

“Tüm bunları dişleyerek çıkacağım!” diye gürledi tilki.

“Biz geri dönene kadar bekle!” dedi Eric ve merdivenin altındaki dolaba doğru yürümeye başladı. “Sonraki durak, Droon. Babamı bulma vakti geldi.”

“Ve bileziğimi.” diye ekledi Julie.

“Ve daha fazla güzel yiyeceği.” dedi Neal. Üç arkadaş hızla dolaba girdiler.

Eric kapıyı kapatmadan önce son bir kez bodruma baktı. Karşındaki duvarda babasının alet tezgâhı sakince duruyordu. Güneş ışıkları pencereden içeri süzülüyordu ve evlerinin hemen yanındaki elma ağacının gölgesi de yere düşmüştü.

Birden, Eric artık sadece korkmadığını anladı aynı zamanda üzgünde hissediyordu.

O ağaca tırmanmayı ona babası öğretmişti.

“Bana, gitar çalmayı öğretiyordu.” dedi Eric. “Demek istediğim ya Sparr onu bulursa? Ya biri, onu lanetlerse? Ya...”

“Hadi, Eric.” diye fısıldadı Julie, Eric’i dolaba doğru çekerek. “Onu bulacağız. Bulacağız.”

Neal arkalarından kapıyı kapattı. Julie ışığı söndürdü. Küçük oda artık karanlıktı.

Sonra bastıkları zemin yok oldu. Artık gökkuşağı renklerindeki merdivenin en üst basamağında duruyorlardı.

Altta kalan basamaklar solgun bir ışığın altında parlıyordu. Basamakları aydınlatan Droon diyarındaki ay ışığıydı.

Hızlıca basamaklardan aşağı indiler. Merdivenin onları nereye götüreceğini hiçbir zaman bilmiyorlardı, tek bildikleri onlar indikten kısa bir süre sonra yok olacaktı.

Gitme zamanı geldiğindeyse, merdiven Droon'un başka bir yerinde kendiliğinden belirliyordu.

“Bir şehir görüyorum.” dedi Julie aşağıya bakarak.

Ayın ışığı giderek soluyordu. Yeni doğan günün ışıkları, taştan yapılmış, devasa bir sarayı aydınlatıyordu.

Nerede olduklarını anlayınca Eric'in kalbi daha hızlı atmaya başladı. “Burası Jaffa (Ceffa). Keeah burada olmalı. O bize yardım edecektir!”

Jaffa, Droon'un başkentiydi. Prenses Keeah orada babası, Kral Zello (Zelo) ile birlikte yaşıyordu.

Şehrin içine doğru ilerledikçe sarayın önündeki meydanın kalabalık olduğunu gördüler. Bazıları oradan oraya, ellerinde meşalelerle koşuyordu. Diğerleri ise ara vermeden sandık ve paket topluyorlardı.

"Bir şeyler oluyor." dedi Neal, son basamağı da geride bırakırken. "Bugün tüm şehir dışarıda."

Pilka (Pilka) denilen altı bacaklı yaratıklar, kent kapılarının yakınında ayaklarını yere vuruyorlardı.

Kaldırım taşı üzerinde giden nakliye arabasının sesi bir sürü garip sese karışıyordu.

Ve bir ses, diğerlerini bastırıyordu.

"Julie! Eric! Neal!"

"Keeah?" dedi Julie, etrafına bakınarak.

"Buradayım!" diye el salladı prenses kalabalığın arasından. Keeah parlak maviden, uzun bir gömlek ve tozluklar giyiyordu. Değerli taşlarla süslü tacı, altın renkli saçlarının arasında parlıyordu. Çocukları karşılamak için yanlarına koştu.

Yanında babası Kral Zello vardı. Miğferinin altından çıkan boynuzlarıyla öfkeli görünüşlü bir adamdı. Ama çocukları görünce gülümsedi.

“Bu harika bir gün!” dedi Keeah. “Droon’un tüm kral ve kraliçeleri burada buluşacaklar. Kutlamak için, Zorfendorf’a (Zorfındorf) gideceğiz...”

Prenses durdu. “Eric, neyin var?”

“Benim dünyamda, pek harika bir gün değil.” dedi Eric. “Kendisine aytilkisi diyen bir yaratık şu anda bodrumumda. Ayrıca babamda kayıp... Droon’da.”

Kralın gülümsemesi soldu. “Hemen Galen’e söylemeliyiz. Büyü kulesi buraya yakın...”

Onlar hareket edemedi, kalabalığın arasına, tamamen siyahlar içinde bir figür atladı. O kadar hızlıydı ki kimse ne ya da kim olduğunu anlayamadı.

“Yaratık, dur!” diye haykırdı Kral Zello. “Kimsin sen?”

Ama yaratık hızla kralın üzerine atladı ve kırımızı alevlerle onu vurmaya çalıştı.

Sonra kendi etrafında dönüp Keeah’a doğru atıldı.

“Bizden uzak dur!” diye haykırdı Keeah ve parmakların ucundan mavi bir şimşek çıktı. Yaratık şimşekten kurtulmayı başardı ve meydan boyunca, yanından geçenlere alevler fırlatarak koşmaya başladı.

“Ne yapıyor bu?” diye sordu Neal.

“Hadi öğrenelim!” dedi Eric.

Hep birlikte karanlık şeklin arkasından koşmaya başladılar. Yaratık kalabalığı yararak şehir duvarlarına kadar koştu.

“Onu tuzağa düşürdük!” diye bağırdı Eric.

Yaratık duraksamadan duvara doğru koşmaya devam etti. Sonra onlarla yüzleşmek için döndü. Yani bir bakıma.

“Eyvah!” deyiverdi Neal.

Yaratık tekrar gölgelerin arasına girip bir duman bulutu arasında yok olurken, Eric şaşkınlıktan sendeledi.

Keeah ve Julie, çocukların yanına koştular.

“Kimdi o?” diye sordu prenses.

“Bilmiyorum.” dedi Neal. “Ama onun bir...”

“Y-yüzü yoktu!” diye cümleyi tamamladı Eric. “Onun bir yüzü yoktu!”

Büyü Altında

Beş dakika sonra ise çocuklar kendilerine gelmiş Galen'in kulesine çıkıyorlardı.

Ufak bir kapıdan geçerek, kocaman yuvarlak bir odaya girdiler. Her yerde yığınlar vardı.

"Selam size, Yukarı Dünya'lı dostlarım!" dedi Galen mutlu bir sesle. Ama ona olup biteni anlattıklarında, ciddi bir tavırla sakalını sıvazlayarak konuşmaya başladı.

"Eric, babanı bir an önce bulmamız gerekiyor. Dünyalarımız arasındaki denge altüst olmuş

durumda. Julie'nin bileziği Droon'da kaldı, diğeri ise sizin dñnyanıza gitti. Bay Hinkle burada bulunduğu sürece, Droon'da yaşayan herhangi biri merdiveni kullanabilir.”

Eric duraksadı. “Başka biri mi? Sparr'ı mı kastediyorsun?”

Büyücü başını salladı. “Sparr, her zaman şeytani hükümdarlığını Yukarı Dünya'ya da taşımak istedi. Babanın burada olması, ona bu fırsatı verecektir.”

Neal yutkundu. “Sanırım birazdan söyleyeceğim herkesin hislerine tercüman olacak... eyvah!”

“Sessizlik.” dedi Galen. “Yüzsüz yaratığa gelecek olursak, onu araştırmam gerek!” Raftan kalın bir kitap çıkardı.

“Krallar neredeyse hazır!” diye cıvıladı, ince bir ses. Çocuklar yukarı baktılar. Max (Meks), Galen'in örümcek trol yardımcısı, gümüş renkli bir ağın ucunda pencerenin tepesinde sallanıyordu.

Max'in dağınık, turuncu saçları, bu kez ortadan düzgünce ayrılmış ve taranmıştı. Giysileri ye-

ni ve tertemizdi. “Efendim, arkadaşlarımızda bizimle birlikte Zorfendorf Kale’sine gelebilir mi?”

Galen kitabını kapadı. “Korkarım, planlarımızda bir değişiklik oldu. Çocuklar, gördüğünüz *yüzsüz* yaratığa *tayf* deniyor.”

“Peki, ne oluyor bu *tayf*?” diye sordu Julie.

Max yavaşça söze girdi. “*Tayf*, Altın Arı’nın kurbanıdır. Sparr’ın şeytani böceği tarafından sokulmuş bir ruh.”

Çocuklar birbirlerine baktılar.

Son maceralarında Lort Sparr, Altın Arı denilen, büyük sihir gücüne sahip bir nesne bulmuştu.

İğnesi, insanların zihnini kontrol etmesini sağlıyordu. Ve şimdi onu kullanıyordu.

Kötülük için tabii ki.

Eric bir anda korkuya kapıldı.

“Peki, babama ne olacak?” diye sordu. “Ya Sparr onu bulursa? Ya Arı onu sokarsa?”

Büyücü gözlerini kıstı. “Sparr, karanlık topraklarına gizlice girilmemesi için pek çok önlem aldı. Portentia’yı (Portensia) bulmayı öneriyorum. Kendisi, Farne (Farn) Koruluğu’nda

yaşayan bir kâhin, bir gerçek-okuyucudur. Eğer biri babanın nerede olduğunu biliyorsa, bu kişi odur.”

Meydandan coşkuyla çalınan trompetlerin sesi geliyordu.

“Majesteleri ayrılıyor!” dedi Max. “Uf, Lumpie’ler (Lampi) her şeyi yiyip bitirecek!”

Keeah pencereye doğru koştu. “Baba! Baba!” diye bağırdı kollarını sallayarak.

Trompetler bir kere daha çaldığında, çocuklar kalabalığın arasında eski dostlarını tanıdılar. Khan (Kan), Lumpi’lerin mor renkli, yastık şekilli kralı ve Batamogi, köstebek insanların tüylü hükümdarı.

Pilka’lar gürültüyle çıkışa yöneldiler.

“Hadi acele edelim. Onlara yetişmeliyiz.” dedi Julie.

Ama çocuklar meydana ulaştıklarında, büyük kraliyet alayı gitmişti.

Meydan sessizdi.

“Babam çok heyecanlıydı.” dedi Keeah. “Veda bile edemedim.”

Eric içini çekti. “Neler hissettiğini anlayabiliyorum.”

“Gelin.” dedi Galen. “Biz başka bir yoldan gideceğiz, Zorfendorf Kalesi’nin çok uzağına.”

Ufak bir geçitten çıkarak meydandan ayrıldılar.

Duvarların ardında büyük bir çayır uzanıyordu ve onun bitiminde de yüksek ağaçlardan oluşmuş bir koru.

Galen ve Max, grubu çayıra doğru yönlendirdiler. Olabildiğince hızlı hareket ediyorlardı.

“Eric, bence baban güvende.” dedi Keeah, korusu yaklaşırken. “Bunu hissedebiliyorum.”

“Umarım.” dedi Eric. Daha dün, babası matematik ödevini yaparken ona yardım etmişti. Sonra beraber gitar çalmışlardı. Yani, babası çalmış, Eric dinlemişti. Ama yine de eğlenceliydi.

Şimdi, bir sonraki gün babasının olmadığı bir evde uyanmanın nasıl olacağını düşünüyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

“Hey, her şey düzelecek.” dedi Neal, arkadaşını hafifçe dürterek. “Onsuz, Droon’dan ayrılmayacağız.”

Eric gözlerini ovuşturdu. “Hımm, Galen? Arı birini soktuğunda tam olarak ne olur?”

Büyücü döndü. “Kendini kaybedersin ve ak-
lın artık Sparr’a ait olur.” dedi. “Ne kadar iyi olur-
san ol, kötü şeyler yapan birine dönüşebilirsin.
Ve zaman ilerledikçe de bir tayfa dönüşürsün.”

Eric daha fazla soru sormak istedi, ama Ga-
len sessizce yürümeye devam etti. Küçük grup,
koruluğun başlangıcındaki ağaçlara varıncaya
dek sessizce yürümeye devam etti.

Koruya varınca da hepsi birlikte durdular.
Julie ve Neal önce birbirlerine sonrada koru-
nun karanlığına baktılar.

“Eee, neden durduk?” diye sordu Julie.

“Korkudan.” dedi Neal. “Hem korkudan.
Hem de... korkudan.”

Keeah gülümsedi. “O zaman birlikte korka-
lım.”

Koruluğun içinde adım attıkları anda yoğun
bir çam kokusu etraflarını sardı.

Galen ve Max önden giderek yolu gösteri-
yorlardı. Çamdan dökülen küçük kahverengi iğ-
ne yapraklarla kaplı yer, onlar yürüdükçe çıtır-
dıyordu. Birbirinin içine geçmiş çamlar, karışık

patikanın üzerinde kavis yapıyorlardı. Çocuklar yetişebilmek için koşturmaya başladılar.

“Şey, çocuklar?” dedi Neal, alçak bir dalın altından geçerken. “Size karanlık ve korkunç ormanları hiç sevmediğimden bahsetmiş miydim?”

Eric, Galen’i göremiyordu. Adımlarını sıklaştırdı.

“Yani, sevmiyorum.” diye devam etti Neal. “Bana şu korku filmlerini hatırlatıyor, hani ormanda yürürsün ve bir anda...”

“Yardım edin!” diye haykırdı Max.

“Bu Max! Ve başı dertte.” dedi Julie ve hızla koşmaya başladı.

İki kırmızı suratlı asker Max’i çalılarının içine doğru çekmeye çalışıyordu.

“Ninn’ler!” diye haykırdı Keeah.

“Defolun, sizi iblisler!” diye gürlendi Galen, Max’e doğru atılarak. Gölgelerden fırlayan altı Ninn onu da yakaladı.

“Kaçın!” dedi Galen, çocuklara. “Preotentia’yo bulun! Ormanın derinliklerinde yaşıyor! Acele edin!”

Daha o kelimelerini tamamlayamadan, ağaçların arasından bir düzine daha Ninn çıktı. “Ufaklıkları yakalayın!” diye gürlədiler.

“Hadi!” diye bağırdı Eric.

Çocuklar olabildiğince hızlı koşmaya başladılar. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe ağaçlar sıklaşmaya ve sarmaşıklar yüzlerine dolanmaya başladı.

On dakika sonunda, nefes nefese kalan çocuklar durdular. Keeah elini kaldırdı.

Herkes kulak kesildi.

“Ne bir homurtu ne de ayak sesi var.” dedi Neal. “Görünüşe bakılırsa izimizi kaybettirdik.”

Aniden gökyüzünde bir şimşek çaktı ve yer şiddetle sarsılmaya başladı.

Çocuklar dizlerinin üzerine düştüler. Kısa bir süre üzerlerine sıcak çakıl taşları yağdı.

Ardından çakan şimşekten bile daha yüksek bir ses gürlledi. “K-K-KUTSAL KORULUĞUMA GİRMEYE KİM C-C-CESARET EDİYOR?”

* *
Üç *
*

Portentia'nın Koruluğu

Önlerinde uzanan bir açıklık vardı. Ve açıklığın ardında, ortasında delik bulunan büyük, gri bir kaya parçası.

“Konuşan bir kaya mı?” diye fısıldadı Neal.
“Tamam, ben buradan gidiyorum...”

“Ödlekleşme.” dedi Julie.

“Görüyorum ki, titreyen *sensin*.” diye karşılık verdi Neal.

“S-S-SESSİZ OLUN!” diye inledi bir ses. Bu sırada başka bir çakıl taşı yağmuru, kayadan fışkı-
rıp koruluğa saçıldı.

“Sadece söylesen de olur, etrafa saçmana ge-
rek yok.” diye mırıldandı Julie.

“BEN P-P-PORTENTIA!” diye gürlledi kaya
parçası. “NEDEN BANA G-G-GELDİNİZ?”

Herkes Eric’e baktı. O da korkudan tir tir tit-
reyerek öne doğru bir adım attı.

“Sana bir şey sormak için geldik.” dedi. “Sor-
mak istediğimiz şey...”

“SESSİZLİK!” diye çıkıştı Portentia. “Önce
ben konuşurum sonra sen ararsın! Zamanın baş-
langıcından beridir bilmeceleğim kafiyelidir!
Droon’un sırları çabucak çıkmamalıdır açığa!
Ben sadece gerçeği konuşurum ve ben... yapabi-
lirim... yaparım... siz... of, saçmalık!”

Kaya yüksek sesle homurdanıp mırıldanma-
ya başladı. Sanki kendi kendiyile tartışıyor gibiy-
di. Sonunda delikten derin bir iç çekme sesi du-
yuldu.

“Of, aman... Portentia?” dedi Keeah. “Sen iyi
misin?”

“Of, hiçbir faydası yok!” dedi kaya, çocukların üzerine birkaç çakıl taşı daha püskürterek. “Sadece biraz ürkütücü ve korkunç olmaya çalışıyorum. İnsanlar, bir kâhinin gürültücü ve gizemli olması gerektiğini düşünüyorlar. Ama ben gerçekten böyle olmak istemiyorum. Ve *sürekli* kâfiyeli konuşmak! İşte bu gerçekten zor bir iş!”

Julie gülmeye başladı. Sonra Neal’da ona katıldı.

Portentia’da güldü. “Ah, kahkaha seslerine bayılırım ya siz? Tek sahip olduğum şey sesler. Hiçbir şey göremiyorum. Ama pek çok şeyi hissedebiliyorum. Ve şu anda, derdi olan bir çocuk hissediyorum. Senin için ne yapabilirim, canım?”

Eric’in titremesi durdu. “Şey, babamın nerede olduğunu öğrenmem gerekiyor. O da, benim gibi Yukarı Dünya’dan geliyor ve şu anda Droon’da bir yerde kaybolmuş durumda.”

“Ah, canım, kayıp bir baba.” dedi Portentia, endişeli bir sesle. “Üstelik Yukarı Dünya’dan. Bu iyi değil. Baban bir kral mı?”

Eric kafasını salladı. "Hayır, sadece bir baba."

Portentia bir an için sessiz kaldı sonra konuşmaya başladı. "Kareli gömleği olan bir adam görüyorum."

"İşte adamımız o!" diye bağırdı Neal. "Her zaman o mavi kırmızı desenli iş gömleklerinden giyer..."

"Adam saklanmış ve bulunduğu yerde ya saklanmış!"

Eric ürperdi. "Yasaklanmış? Demek istediğin..."

"Plud (Pılad) Kale'si." dedi Portentia. "Sparr'ın karanlık dünyadaki evi. Etrafta bir sürü kötü Ninn."

Eric, Plud'ı ilk maceralarından hatırlıyordu. Korkunç bir yerdi. Karanlık ve kasvetli.

"Baban bir zarar görmemiş." dedi Portentia. "Ama bir an önce onu bulmalısınız."

"Bulacağız." dedi Eric, kesin bir tavırla. Gitmek için döndü.

"Bekleyin." dedi kahin. "Bir bilezik görüyorum..."

"Benim bileziğim!" dedi Julie. "Tüm bunların nedeni o."

“O da Plud’da.” diye devam etti Portentia. “Ayrıca... aramızda bir prensesin varlığını da hissediyorum, yanılıyor muyum?”

Keeah eğilerek selam verdi. “Ben, Kral Zello ve Kraliçe Relna’nın (Relna) kızlarıyım. Benim adım...”

“Keeah!” diye haykırdı Portentia. “Canım, benim, tatlı anneni tanırdım. Droon’un en yüce büyücülerindendir.”

Prensес başını salladı. “Bir lanetle yaşıyor. Şimdi nerede olduğunu bile bilmiyorum.”

Portentia iç geçirdi. “Önünde uzun bir yol var ama... bekleyin! Bir bilmecenin geldiğini hissediyorum! Bir kapı geçmişe açılmış! Bir büyü çoktan yapılmış! Droon’un geleceği bir ezgi de bulunmuş! Ve... ve... ee... şey. Korkarım bugünlük bu kadar. Söylediklerimin çoğu benim için bir anlam ifade etmiyor. Biraz da olsaydı mı dokundu mu?”

Keeah başını salladı. “Evet. Teşekkürler, Portentia.”

Kaya sanki gülümsüyor gibiydi. “Hayır, canım, asıl ben *size* teşekkür ederim. Pek sık ziya-

retçim olmuyor. Ve şimdi, görkemli bir final için. GİDİN! PORTENTIA KONUŞTU!”

Üzerlerinde çakan şimşegin ardından kısa süren son bir çakıl yağmuru oldu.

Dönüp, yola koyuldular.

“Portentia’yı sevdim.” dedi Neal, korunun bitimine yaklaşırlarken. “Tıpkı anneannem gibi konuşuyor.”

“Ne demek istediğini merak ediyorum.” dedi Keeah. “Droon’un geleceği bir ezgide bulunmuş?”

“Belki de hep beraber ıslık çalmalıyız.” dedi Neal.

Eric sessiz duruyordu. Babası Plud’daydı. Sparr’ın kalesinde. Sparr’ın korkunç evinde.

Keeah, ona bir bakış attı sonra daha hızlı adımlar atmaya başladı. “Hadi.” dedi. “Plud, karanlık dünyalarda. Acele etmeliyiz...”

Aniden, prenses durdu. Arkasını döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Julie, etrafına bakarak.

“Aslanlar mı?” dedi Neal. “Kaplanlar? Ayılar? Sparr?”

Keeah dikkatle ağaçlara baktı. “Bir kapı geçmiş açılmış!” dedi. “Ben... ben... Aman Tanrım!”

Tek bir kelime daha etmeden, Keeah korunun içine doğru koşmaya başladı. Üç arkadaş birbirlerine bakakaldılar.

“Sanırım onu takip etmeliyiz.” dedi Eric.

Ağaçların arasından serin bir rüzgâr esti.

“Bence biraz *hızlı* takip etmeliyiz!” diye bağırdı Neal.

*

*

* *
Dört *
*

Geçmişe Açılan Kapı

Eric, Julie ve Neal onu gördüklerinde, âdeta nefesleri kesildi.

Bir kulübe.

Küçük, etrafı otlarla sarılmış ve iki dev çam ağacı arasına gizlenmişti. Üçüncü bir ağaç kulübenin çatısından dışarı uzanıyordu. Ağacın gövdesine ufak bir oda yapılmıştı tıpkı bir ağaç evini andırıyordu.

“Sarı bukleli(*) nerede?” diye takıldı Neal.

Julie kıkırdadı. “Keeah’dan bahsediyorsan eğer, o içeri girdi. Belki de onu takip etmeliyiz. İçeride ne olduğunu kim bilebilir?”

Kulübeye girdiklerinde, Keeah’ın etrafta dolaşarak, her şeye dokunduğunu gördüler. Sanki uzun zamandır kayıp olan bir şeyi bulmuş gibiydi.

“Burası da neresi?” diye sordu Neal.

Ama Eric tahmin edebiliyordu. “Keeah burada büyümüş.”

“Evet!” dedi Keeah, heyecanla. “Burası bizim evimizdi. Annem, babam ve ben bir süre burada yaşadık. Burayı, neredeyse tamamen unutmuştum.”

İçeride, temiz ama bomboş tek bir oda vardı. Sanki yüz yıllardır kimse buraya girmemiş gibiydi. Ortada bir masa ve etrafında üç sandalye vardı. Köşede dar bir merdiven üst kata çıkıyordu.

(*) sarı bukleli: Yazar, “Sarıbukleli ve Üç Ayı” adındaki çocuk masalına atıfta bulunuyor.

“Ah, burada o kadar mutlu günlerim geçti ki.” dedi Keeah.

“Vay canına.” dedi Neal. “Geçmişe açılmış bir kapı. Portentia bu konuda haklıymış.”

“Umarım, babamın güvende olması da haklı olduğu bir konudur.” dedi Eric. “Büyük ihtimalle çok fazla böyle...”

“Odam! Odam!” dedi Keeah, merdivenin altından bakıp hızla yukarı doğru koşmaya başladı.

Eğer kanatları olsaydı basamakları uçarak çıkardı.

“Onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor.” dedi Julie.

Eric başını salladı. Ama kafasından bir türlü babasını çıkartamıyordu. Babası tehlikedeydi. Ve Sparr bir şeyler yapmak üzereydi. Büyük ve kötü bir şeyler.

Rüzgâr gürültüyle ağaçların arasından esti.

Eric pencereye doğru gitti. “O Ninn’ler hâlâ dışarıda bir yerdeler. Orada olduklarını biliyorum.”

Evdeyken, geceleri, arka bahçeden gelen sesleri duyardı. Babası her zaman ne olduğuna ba-

kardı. Seslerin sebebi, hiçbir zaman kötü bir şey çıkmazdı, kedi ya da onun gibi bir şey olurdu.

“Gitmeliyiz.” dedi. “Portentia bize...”

Birden yukarıdaki odadan garip bir müzik duyuldu.

Sonra tavan birden sarsılmaya başladı.

Sonra, “Yarım edin!”

“Bu Keeah’ın sesi!” diye bağırdı Neal, hızla merdivenlere yönelirken.

Keeah, küçük odadaki yatağın kenarına yaslanmış duruyordu. Elinde küçük, yay şeklinde bir müzik aleti tutuyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. “Bu arpa sadece dokundum ve bakın!”

Metal mumluk, ağır hareketlerle, zıplayarak ona doğru gelmeye başladı.

Pıtır! Pıtır! Küçük bir iskemle bacaklarını esnetip prensese doğru yürümeye başladı.

Sonunda yerdeki küçük halı kendini Keeah’ın ayaklarına doladı.

“Bu annemin arpyıdı.” dedi Keeah. “Nasıl çalındığını bilmiyorum! Ve ne yaptığını da!”

Neal halıyı tuttu, ama halı kıvrılarak Neal'ın ayaklarını yerden kesti. Üzerine atladı.

“Hey!” diye inledi Neal. “Ben halıların üzerinde dururum, onlar benim üzerimde durmazlar!”

Mumluk Eric'in ayağının üzerinde zıplamaya başladı.

“Ahh!” diye feryat etti. “Keeah, bir şeyler çal!”

“Deneyeceğim!” dedi. Parmakları tekrar tellere dokundu.

Arptan ezgiye benzer sesler çıktı. *Dın! Dırın! Dırı! Dın!*

Mumluk duraksadı. İskemle dans etmeyi bıraktı. Neal'ın üzerindeki halı kendini bıraktı.

“Off!” dedi Neal. “Güzel seçimdi.”

Herkes arpa baktı.

Keeah tekrar hafifçe arpa dokundu. “Buna yay arpa denir. Güçleri olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Belki de bulman gereken buydu.” dedi Julie. “‘Droon'un geleceği bir ezgide bulunmuş.’ demişti Portentia.”

“Umarım, Droon’un geleceği dans eden eşyalar değildir.” dedi Keeah.

“Belki de, Plud’a vardığımızda bize faydası dokunacaktır.” dedi Neal.

Keeah gülümsedi. “Eğer, onu çalmayı bece-rebilirsem.”

“Ve eğer, oraya varabilirsek.” dedi Eric. “Lüt-fen, artık bir an önce yola çıkabilir miyiz?”

Prensese ileri doğru atıldı. “Haklısın. Burada yeterince kaldık. Hadi gidelim.”

Arpı omzuna astı ve hep birlikte kulübeden çıktılar.

Keeah kaparken şefkatle kapıya dokundu. “Geri döneceğim.” dedi. Sonra döndü. “Plud, ka-ranlık diyarlarda. Gidecek epeyce yolumuz var.”

“Plud.” dedi Neal somurarak. “Hiç İyi De-ğil’den sola dön ve doğruca Kötü’ye git.”

“Kulağa pek cazip gelmiyor.” dedi Julie.

Eric derin bir nefes aldı. “Hadi, yola koyula-lım.”

Başka bir şey demeden, dört arkadaş tekrar patikaya ulaştı ve koruluğun dışına çıktı.

İki saat sonra, önlerine keskin ve sivri kayalarla kaplı dik tepeler çıktı. Onlar yukarı doğru tırmandıkça toprak giderek kararıyordu. Kuru-muş ağaçlar, gökyüzünü yırtmaya çalışan kemikli elleri andırıyorlardı.

Soludukları hava gittikçe kirleniyordu, her yer sis ve duman içindeydi.

“Durun, tahmin edeyim, karanlık diyarlar değil mi?” diye sordu Julie.

“Kötü bir koku aldığımı biliyordum.” dedi Neal.

Dik bir tepeye çıktılar ve durdular.

Altlarında, uçsuz bucaksız, donmuş bir göl uzanıyordu. Hemen yanında, siyah bir kale vardı. Birden gök gürledi. Soğuk bir yağmur yağmaya başladı.

“Sparr’ın şeytani sığınağı.” dedi Keeah. “Bir kere içeri girdiğinde dışarı çıkmak zordur.”

Sparr’ın son tutsağını düşününce Eric ürperdi.

* *
Beş *
*

Plud'ta Sürpriz Konuklar

Lort Sparr'ın dev kalesinin, kara kuleleri ve bükülmüş burçları, gökyüzüne kadar uzanıyordu. Kırmızı suratlı Ninn askerlerinden oluşan bölükler, duvarların önünde bir ileri bir geri yürüyerek nöbet tutuyorlardı.

“Ne kadar hoş!” dedi, Julie. “Haydi, bir an önce girip çıkmaya bakalım. Sparr fark etmeden...”

“Çıtırtt!” diye bir ses geldi. Arkalarında bir dal kırılmıştı.

“Ninn’ler!” dedi Neal, nefes nefese. Hızla ve rastgele bir ağaca vurdu. Julie hızla onun arkasına geçti.

Keeah ve Eric de, hemen onların yanlarına geçtiler. Hepsi birden sessizce, dalların arasında birbirlerine sokularak Ninn’leri beklediler.

Ama Ninn’ler gelmedi.

“Hırr!” Önlerindeki tepeden, tüyleri birbirine karışmış bir pilka, çıkageldi. Sırtında, boy-nuzlu miğferiyle, iri bir adam oturuyordu. Arkasında mor, yastık şeklinde bir yaratık vardı. Onun arkasından da tilki kulaklı, yeşil tacı olan bir kral geliyordu.

“Buna inanamıyorum,” diye fısıldadı Keeah. “Bunlar babam, Khan ve Batamogi. Burada ne işleri var?”

Droon majestelerinin alayı, yavaşça tepeye tırmandı.

“Belki de Zorfendorf’a gidiyorlardır.” dedi Julie.

Eric, hayretle alaya baktı. “Ama Zorfendorf, yüzlerce kilometre uzakta değil mi?”

“Evet!” dedi Keeah. “Baba! Baba! Buradayım, yukarıda!”

Kral Zello yola devam etti.

“Heyy! Khan!” diye haykırdı Neal. “Nasıl gidiyor?”

Alaydan kimse dönüp bakmadı.

“Neden cevap vermiyorlar?” diye sordu Julie.

“Bizi duymuyorlar.” dedi Eric. “Ya da görmüyorlar.”

Birden Batamogi gürültülü bir kahkaha patlattı.

“Şiştt!” dedi Julie. “Plud, hemen oradaki tepede!”

Onun ardından da, krallar hep bir ağızdan şarkı söylemeye başladılar.

*“Zorfendorf’un parlak, yaz güneşinde,
Bayramımızı yapacağız, neşe ve eğlen-
ce içinde!”*

“Parlak, yaz güneşi?” dedi Neal, üzerindeki yağmurlu gökyüzüne bir bakış atarak. “Bir şey mi kaçırıyorum?”

“Hayır!” dedi Keeah kesin bir tavırla. “Güneş var zannediyorlar. Bir büyüünün etkisi altındalar.

Buraya gelmeleri için kandırılmışlar! Onlar, Plud'un... Zorfendorf olduğunu düşünüyorlar!"

Julie nefes nefeseydi. "Şu, tüyler ürpertici yüz­süz adam! Sparr'ın, Jaffa'daki herkesi yakması için yolladığı. Onları büyüleyen o!"

"Keşke bu arpın nasıl çalındığını bilseydim!" dedi Keeah.

Bamm! Bamm! Sparr'ın koca ayaklı, kırmızı suratlı Ninn'lerinden bir bölük, alayın arkasından homurdanarak yürüyordu.

Krallar ve kraliçeler, Ninn'leri görmüyorlar­mış gibi şarkı söylemeye devam ediyorlardı.

"Sparr neden onları istiyor?" diye sordu Eric.

Keeah, kafasını salladı ve birden titremeye başladı. "Yoo, hayır! Arı'yı onların... onların üzerinde kullanmak istiyor! Zihinlerini kontrol edebilmek için!"

Çocuklar tepeden kaleye doğru ilerleyen alayı izlediler. Gök gürlüdü ve artık yağmur daha da şiddetli yağıyordu.

"Aşağıya inmemiz lazım." dedi Eric. "Artık kurtarmamız gereken daha fazla insan var."

Görüş açılarına girmeden çocuklar ağaçların arasından koşarak donmuş gölün kıyısına indiler.

Çok geçmeden, Plud'ın arka kapısına vardılar. Julie ve Neal, sürünerek yanına gittikleri kapıyı çekerek açtılar.

İçeride, Ninn'lerin gümbürdeyen ayak seslerine karışan, kralların garip şarkılarının, sesi yankılanıyordu.

“Ana avluya gidiyorlar.” diye fısıldadı Keeah, loş bir koridora girerken.

“Harika!” dedi Eric. “Sparr'ın oturma odası.”

İki basamaklı, dar merdivenin nemli basamaklarının ucunda durdular karşılarında, karanlık bir salona bakan açık bir balkon vardı.

Balkonun parmaklıklarına yaslandılar. Aşağıda geniş, boş bir oda vardı. Karanlık, soğuk ve kasvetliydi. Duvarlar simsiyahtı.

“Peki, şimdi ne yapacağız?” dedi Julie, aşağıya bakarken.

“Bir büyü büyüsü.” dedi Keeah, çocuklara gülümserken. “Her zaman bunu denemek iste-

miştim. Bu, etkisi altına girmeden bir büyüü görmeyi sağlar. Ellerimi tutun.” Tuttular.

Ve sonra Keeah fısıldamaya başladı. “*Empa-tempa-roo!*”

Hoş, gıdıklayan bir duygu, Keeah’tan diğerlerine geçti. Bir dakika sonra...

Bir trompet gümbürtüsü konukların gelişini haber verdi ve görkemli bir ışık, büyük salonu aydınlattı.

“Vay canına!” dedi, nefesi kesilen Eric.

Aniden, şöminede bir ateş parladı. Duvar meşaleleri ve mumlardan yayılan altın renkli ışıklar tüm salonu neşe ve ihtişamlı doldurdu.

“Sparr burayı güzel göstermeye çalışıyor!” dedi Julie.

Her yüksek duvarda, Droon’un müthiş kalelerinden birisinin tasvir edildiği, halılar asılıydı.

Halıların arasında kalan alanlarda, taşlardan çıkan, mücevher gibi kırmızı çileklerle kaplı ağaç dalları vardı.

Odanın ortasını, uzun ahşap bir masa kaplıyordu. Üzerinde, tepesine kadar yemek ile dol-

durulmuş büyük tabaklar, içeceklerle dolu kadehler vardı.

“Burası tıpkı Zorfendorf gibi görünüyor.” dedi Keeah. “En ince ayrıntısına kadar. Babam ve diğerleri de böyle görüyor olmalılar.”

“Ve işte geliyorlar!” diye bildirdi Neal. Çelenklerin, kırmızı ve altın sarısı kurdeleleri kapıların üstünde dalgalanıyordu, değerli misafirler bir bir içeri girmeye başladılar. Kral Zello, en baştaydı. Yanında uzun, narin ve yeşil tüylü bir yaratık vardı.

“Bu, Ortha (Orta). Bangedorn (Bengildorn) maymunlarının kraliçesi.” diye fısıldadı Keeah. Onu takip edense Mashta (Meşta), kum çocuklarının uçan imparatoriçesi.”

Sonunda, Droon’daki tüm klan ve kabilelerin liderleri, büyük salonda bir araya geldiler. Onları, küçük bir grup hâlinde ilerleyen hizmetkârlar takip etti. Elllerinde, tepeleme meyve ve etle doldurulmuş tabaklar vardı.

“Bu yemeklerin gerçek olup olmadığını merak ediyorum.” diye fısıldadı Neal.

“Ah! Zorfendorf Kalesi!” diye gürledi Kral Zello, masanın başköşesine otururken. “Benim, evimden uzak evim! Peki, nerede bizim genç, şahane ev sahibimiz, Prens Zorfendorf?”

Bütün konuklar, gümüş kadehlerini şerefe kaldırdılar, birbirlerine vurdular ve ev sahibini çağırdılar.

“Prens Zorfendorf!” diye kalabalık heyecanla bağırdı.

Trompetler yine duyulmaya başlandı. Herkes kapıya doğru döndü. Yakışıklı, genç bir adam içeri girdi, salon daha da kuvvetli çığlıklarla inledi.

“Bu o!” dedi Keeah titreyerek nefes nefese.

“Nereden biliyorsun?” dedi Julie.

“Biliyorum.” dedi Neal gülümseyerek. “Bu Lort Sparr’ın ta kendisi!”

*
* Altı *
*

Arının İğnesi

Bu Sparr'dı. Ama hiç ona benzemiyordu.

Genç ve yakışıklı görünüyordu. Açık yeşil bir tunik, kırmızı bir kuşak ve siyah botlar giyiyordu. Normalde kulaklarının arkasından çıkan, garip yüzgeçleri bile yoktu.

Salona girdi ve sırttı.

"Bir televizyon yıldızı gibi görünüyor!" diye fısıldadı Julie.

“Evet.” dedi Eric. “Kötülükler Şovu'nun yıldızı!”

Sparr hâlimden memnun bir edayla, konuklarını selamladı.

“Droon'un kral ve kraliçeleri! Buraya, Droon'un muhteşem yazını selamlamaya geldiniz.”

Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi. “Buraya! Buraya!”

“Ama öncelikle birine hoş geldin demeliyiz.” Büyücü konuşmaya devam etti. “Ellerinizi birleştirmenizi istiyorum... Lort Sparr için!”

Kalabalık bir anda sustu. Sonra Khan gülmeye başladı. “Belli ki şaka yapıyorsun! O, kötü adama hoş geldin demek mi?”

Sparr hiçbir şey söylemedi.

Kral Zello kadehini masanın üzerine bıraktı. “Sparr'a hiçbir zaman hoş geldin demeyeceğiz! Ayrıca, o şeytan şu anda, Plud'da!”

Büyücü, sırtıttı. “Ve sevgili kralım, siz de Plud'dasınız!” dedi, elleriyle odayı göstererek.

Daha kimse kıpırdayamadan...

Bamm! Bamm! Kapılar, çarparak kapandı.

Sparr'ın yakışıklı yüzü gitmiş, çirkin yüzü ortaya çıkmaya başlamıştı. Kulaklarının arkasındaki yüzgeçleri; mordan parlak, koyu bir kırmızıya dönüştü.

Işıltılı mumlar ve meşaleler, birden parlayıp, söndüler. Rengârenk duvar halıları, duvarlara asılmış, eski püskü siyah bezlere dönüştüler.

“Ne oluyor?” diye haykırdı Kraliçe Ortha.

Parlak, yeşil ağaç dalları kuruyup, yabancı otlara dönüşürken, Sparr kahkahalar atıyordu. Tabaklar kayboldu ve yerlerine, siyah kumaşla örtülmüş, altın bir kafes belirdi.

Sonunda da hizmetkârlar, Ninn ordusunun gardiyanlarına dönüştüler.

“Büyü bozuldu.” dedi Keeah, herkesin elini bırakarak. Artık herkes, gerçeği görüyor.”

“Bizi serbest bırak!” diye emretti Kral Zello. Kılıcına uzandı. İki Ninn, kralı sıkıca yakaladı.

“O da zindana mı gidecek? Büyücü, trol ve garip kıyafetli diğer adamla birlikte?” diye sordu Ninn'lerden biri.

“Garip kıyafetler mi?” diye fısıldadı Eric. “Bu babam!”

“Hayır, hayır.” diye yanıtladı, büyücü, soğuk bir tavırla gülümseyerek. “Kral Zello’ya bir hediyem var! Tayf, buraya gel!”

Gölgelerin şeklini alan, yüz­süz tayf, birden beliriverdi.

“Ayy! Bu adamdan gerçekten hiç hoşlanmadım.” diye fısıldadı Julie.

Tayf masanın üzerindeki kafesin örtüsünü çekti. İçinde, yüksek sesle vızılda­yan, kocaman, altın bir böcek vardı. Parlak kanatları, hızla kafese çarptı.

“Altın Arı!” dedi Keeah, tıslayarak.

“Aşağıya inmeliyiz!” dedi Julie.

“Henüz değil.” diye cevap verdi, prenses. “Sayımız onlara göre oldukça az. Önce tutsakları serbest bırakmanın bir yolunu bulmalıyız. Bula­bileceğimiz her yardıma ihtiyacımız olacak.”

“Seni iblis!” diye bağırdı, Kral Zello. “Bize zarar veremezsin!” Ama kral daha kendisini kurta­ramadan Sparr kafesi açtı.

“Arı... saldır!” diye emretti, Sparr.

Arı, kanatlarını çırptı ve krala doğru atıldı. Zello kurtulmak için çabaladı. Ama arı hızla kralı alnından soktu.

Keeah, babası geriye doğru sendeleyince korktu.

“Peki ya arp?” diye sordu Eric. “Şimdi onun sihrini kullanamaz mıyız?”

“Nasıl güçlere sahip olduğunu henüz tam olarak bilmiyorum.” dedi Keeah. “Ya işleri daha kötü hâle getirirse?”

Kral Zello, birden doğruldu. Güldü. “Lort Sparr!” diye gürledi. “Yeni, harika efendime nasıl hizmet edebilirim?”

“Haddini aştın!” diye haykırdı, Batamogi. O ve Khan, Sparr’a doğru koştular. Koşarlarken Arı, onları da soktu. Ortha, maymunların kraliçesi, kapıya doğru sıçradı. Daha ulaşmadan, Arı onu da sokmuştu.

Sonunda Droon’un bütün ileri gelenlerine arı saldırdı.

Hepsi birden Lort Sparr’a baktı.

Hepsi onun önünde eğildi.

Hepsi tek bir ses gibi konuştular.

“Sizi ne mutlu eder, Lort Sparr?”

Büyücü, ateş saçan gözlerle kalabalığa baktı.

“Yer altında bir odada size *hediyelerim* var. Onları, kendi ülkelerinize götüreceksiniz.”

“Hediyeler mi?” diye fısıldadı, Neal. “İçimden bir ses bu hediyelerin pek de eğlenceli olmayacağını söylüyor.”

“Ama daha fazlası da var kölelerim!” diye devam etti Sparr. “Aşağıdaki zindanımda, Yukarı Dünya’dan bir adam var. O, burada olduğu sürece, basamakları çıkabilirim. Sizin yardımınızla, Droon’u fethedeceğim. Onun yardımıyla da, Yukarı Dünya’yı fethedeceğim. Evet kölelerim! Onun yerini... alacağım!”

Eric, neredeyse boğuluyordu. “Ne? Ne? Bu... olamaz! Yerini... almak mı?”

Droon’un kral ve kraliçeleri, defalarca sevinç çılgınlıkları attılar.

“Eric...” Keeah’ın eli, Eric’in omzundaydı. Gözleri yaşlıydı, ama gülümsemeye çalıştı. “Bu olmayacak, söz veriyorum. Hadi, gidip onu, Max’i ve Galen’i bulalım.”

“Ve benim bileziğimi.” dedi Julie. “Her şeyin tekrar normale dönmesi artık sadece bize bağlı.”

“Evet.” dedi Neal. “Sparr kendi eşyalarını senin bodrumuna koymaya başlamadan önce bir şeyler yapmalıyız!”

Keeah, onları toparlarken Eric, hiçbir şeyin bir daha eskisi gibi olamayacağından korktu.

Sessizce, merdivenlerden, zindana doğru indiler.

Eric irkildi. Neal büyük olasılıkla haklıydı. Babasının Droon'da olmakla nasıl başa çıktığını merak etti. En güzel kısmını görmediği kesindi.

Karanlık tünelin aşağılarına indikçe uzaktan, zayıf bir vızıltı duyular.

Motor sesi gibi bir sestti.

“Garip bir yer.” dedi Eric. “Ama gittikçe yaklaştığımızı eminim.”

“Yaklaşmak mı? Geldik bile!” dedi Neal. Üzerinde tabela olan bir kapıyı gösterdi.

Tabelada ZİNDAN yazıyordu.

Julia güldü. “Sparr’ın her şeyi etiketlemesi güzel.”

“Ninn’ler yollarını kaybetmesin diye yapmak zorunda olduğu bir şey sanırım.” dedi Keah gülümseyerek.

Birlikte ağır kapıyı çekerek açtılar.

Tek bir duvar meşalesiyle aydınlatılan bir odaya girdiler. Eric, zincirlenmiş üç kişiyi gördü. Hiçbiri kımıldamıyordu.

“Lütfen, bunlardan biri babam olsun.” dedi yavaşça. “Ve lütfen iyi olsun.”

Yaklaştılar.

“Ona ekose denir.” dedi bir ses. “Birçok renkte olabilir. Ekose bir pantolon bile olabilir!”

“Öyle mi?” dedi diğeri, heyecanla. “Bu deseni daha önce görmüştüm. Ama nerede gördüğümü hatırlayamıyorum.”

“Acaba örümcek ağımla, ekose kumaş dokuyabilir miyim, merak ediyorum.” diye cıvıladı üçüncü. “Çok yumuşak gözüküyor.”

Eric ışığa doğru ilerledi. “Imm... Merhaba? Baba?”

“Eric!” diye haykırdı babası, yüzü sevinçle parladı.

“Aman Tanrım! Neden bana, bu Droon denen yerle ve evimizin altıyla ilgili hiçbir şey söylemedin?”

“Ah.” dedi Galen neşeyle. “Kurtarıcılarımız geldi. Size söylemiştim Sör Hinkle. Bizi hiç hayal kırıklığına uğratmazlar.”

Eric, babasına baktı. “Sör Hinkle mı?”

Max, ayaklarına bağı sekiz zinciri birden tıngırdattı. “Beklediğimiz, festival ve ziyafet tam olarak bu değildi.”

“Şimdi, Keeah.” dedi Galen. “İki numaralı, mavi şimşek, bizi serbest bırakır. Ben kendim yapardım. Ama açığı doğru değil. Hepimizi, Agrah-Voor’a (Agra-Voor) yollamak istemiyorum.”

Keeah, ellerini kaldırdı ve gözlerini kısıtı. “Kendinizi kollayın!” dedi. Aniden parmaklarının ucundan mavi bir şimşek çıktı.

Kzzzz-zamm! Zincirler, parçalanarak yere düştüler. Tutsaklar kurtuldu.

Eric, babasına sarıldı. Arkadaşlarının önünde bunu yapmak biraz garipti, ama iyi de hissettirmişti. İşler düzelmeye başlıyordu. Kısmen.

Neal, Galen’e neler olduğunu anlattı. “Sparr’ın Arı’sı bütün kral ve kraliçeleri soktu. Şimdi onları, kendisi için fethetsinler diye ülkelerine geri gönderiyor.”

“Ve benim hemen bileziğimi bulmam lazım.” dedi Julie. “Büyük olasılıkla Sparr kapıyı açık tutmak için onu kullanmayı planlıyor, böylelikle Yukarı Dünya’ya ulaşabilecek.”

Neal kafasını eğdi. “Üzerinde BİLEZİK yazan bir kapı yok buralarda değil mi?”

Bay Hinkle göz kırptı. “Yaklaştın sayılır! Sınırım üzerinde, KİLİTLİ ODA yazan bir tabela

gördük. Galen, sence Sparr bileziği orada mı tutuyordur?”

Ama büyücünün gözleri Keeah'ın arpına takılmıştı. “Bağışlayın beni.” dedi dudaklarında bir gülümsemeyle. “Eski arpın sonsuza dek kaybolduğunu sanıyordum. Onu görmek beni mutlu etti. Droon'un kadim tarihi yaşıyor. Bana büyük bir umut veriyor.”

Keeah'ın suratı değişti. “Evet, ama çalmayı beceremiyorum.”

Galen başını salladı. “Çalacaksın prenses, o an geldiğinde. Şimdi burada daha fazla zaman kaybetmeyelim.”

Zindandan çıktılar.

Beş dakika sonra, taş duvara gömülmüş, uzun demir bir kapının önünde durdular. Kapının kocaman bir kilidi ve üzerinde, KİLİTLİ ODA yazan bir tabelası vardı.

Vızıltılar kapının arkasından geliyordu.

“Sparr, burada ne haltlar karıştırıyor?” dedi Neal, yüksek sesle.

Galen, Keeah'a döndü. “Arpın üçüncü teline dokun.”

Prens dokundu. *Dınn!*

Kilit bir anda yok oldu ve kapı ardına kadar açıldı.

“İşe yarıyor!” dedi Keeah, sevinçle.

Oda sanki parlıyor duvarlar, tavana doğru daralıyordu. Vızıltıysa çok daha şiddetliydi.

Julie'nin nefesi kesildi. “İşte burada!”

Bilezik -onun uğurlu bileziği- odanın ortasındaki, yüksek bir kürsünün üzerinde duruyordu. Julie hemen ona yöneldi.

“Onu korumak için başına bir askerin dikilmemiş olması çok garip.” dedi Keeah.

Eric etrafa bakındı. Odanın her yerinde yüzlerce delik vardı. Hepsi de aynı büyüklükteydi. Vızıltı da bu deliklerden geliyordu. “Ben bundan pek emin değilim...”

Julie bileziği kürsüden aldı ve taktı. “Evet! Bu benim! Her şey yeniden eskisi gibi olacak, biliyorum olacak.”

Deliklerden birinde, bir şey kıpırdadı. Vızıltı daha da arttı.

“Bu da neydi?” dedi Bay Hinkle. Eric, onun önüne geçti. “Ben de gördüm.”

Başka bir şey daha hareket etti. Galen yaklaştı.

Birden ufak, altından bir şey delikten çıktı ve kafasının etrafında vızıldadı. Galen elleriyle garip şeyi başından savdı. Altın şey vızıldayarak deliğine geri girdi.

Vızıldamalar giderek arttı.

Galen anladı... herkes anladı. Geriye doğru sendeledi. “Yo, hayır, olamaz!” diye inledi. “Biz... biz... bir yuvanın içindeyiz!”

Duvarlar birden canlandı. Delikler, yüzlerce ufak arıyla kaynıyordu.

“Bunlar Altın Arı'nın yavruları olmalı.” dedi Galen, çocukları kapıya doğru çekerken. “Sparr, onları Julie'nin bileziğine gardiyanlık yapsınlar diye koymuş.”

Eric bakakaldı. “Sparr, ülkelerini fethetmek için krallara hediyeler vereceğini söylemişti. Bu arılar... hediyeler onlar!”

Galen'in yüzü, öfke ve korkuyla parladı. “Onu durdurmak zorundayız. Çabuk, çocuklar, kral ve kraliçeleri bulun. Onları güvenli bir yere götürün!”

“Ama Sparr onları kontrol altına aldı!” dedi Julie. “O ne derse, onu yapacaklar!”

Büyücü, Keeah’a döndü. “Prenses, sen annenin kızısın. Olabileceğini sanmıyordum ama sen onun kayıp arpını bulmuşsun. Hazır olmadan önce, arpın güçlerini öğrenmelisin. Bu Sparr’a karşı tek şansımız olabilir.”

Keeah, annesinin eski arpına baktı.

Galen, onu omuzlarından tuttu. “Zihninin derinliklerine in ve o sana ne çalıyordu hatırla. Sadece sevgi, Sparr’ın kötülüğünü yenebilir. Bugün sadece sen onu yenebilirsin. Git! Babanı kurtar. Droon’u kurtar!”

Keeah, büyücünün gözlerine baktı. Birden Keeah’a çok yaşlı göründüler.

“Peki ya sen?” diye sordu.

“Ben burada kalmalıyım. Yapmam gereken işler var. Git hadi!”

Bay Hinkle ve Max, çocukları aceleyle odadan dışarı çıkarttılar. Galen kapıyı arkalarından kapattı.

Odanın içinde şimşekler çaktı.

Vızıltılar daha da arttı.

* *
* Sekiz *
*

Sparr'ın Şeytani Planı

Dış avluya vardıklarında yağmur şiddetini arttırmıştı ve hava daha da soğumuştü. Bir dizi varilin arkasına saklanıp, etrafı gözlemeye başladılar.

Lort Sparr, yüksek bir duvarın üzerinde durmuş aşağıya bakıyordu.

Altındaysa Droon'un kral ve kraliçeleri boş gözlerle sırtarak ona bakıyorlardı.

“Ninn’ler!” diye gürledi büyücü. “Başlayalım!”

Askerler sıra hâlinde avluya girdiler. Her biri elinde boş bir altın kafes taşıyordu.

“Gidin askerlerim!” diye haykırdı Sparr. “Kafeslerinizi arının yavrularıyla doldurun! Ve sonrasında hediyelerimi tüm Droon diyarlarına taşıyın!”

Ninn’ler saygıyla kaleye girdiler.

“Demek doğruymuş.” diye fısıldadı Keeah. “Sparr, o arıları krallarla birlikte yollayacak. Sonradaysa Droon’da yaşayan tüm iyi ruhlar Sparr’a teslim olmuş olacak!”

Bay Hinkle avluya dikkatle baktı. “Droon hakkında pek fazla şey bilmiyorum ama durum kötü görünüyor.”

“*Gerçekten* kötü.” Sör Hinkle, dedi Max. “Hem de *çok* kötü.”

Eric, Sparr’ı durdurmak için ne yapacaklarını bilmiyordu. Ama denemek zorundaydılar.

Keeah’a döndü. “Galen, annenin çaldığı şarkıları hatırlaman gerektiğini söylemişti.”

Keeah başını salladı. “Çok uzun zaman önceydi. Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Evet, babamda bana şarkılar öğretir.” dedi Eric. “Bazılarını unuturum. Sonra sadece çalmaya başlarım ve hatırlamama yardımcı olur.”

Sparr bir şeyler mırıldandı ve tayf göz açıp kapayıncaya kadar yanında belirdi.

“Evet, Kral Zello.” diye aşağıya doğru seslendi büyücü. “Bana hizmet etmek hoşuna gitti mi?”

“Bayıldım!” diye cevap verdi kral neşeli bir şekilde.

“İyi!” diye karşılık verdi Sparr. “Çok geçmeden sende bana ait, önemsiz bir gölgeden ibaret bir tayf olacaksın!”

Bir süre sonra, kırmızı suratlı bir Ninn kaleden dışarı çıktı. “Y... Y... Y.”

Sparr öfkeyle söylendi. “Evet? Ne oldu?”

“Y... YANGIN!” diye haykırdı Ninn. “Yuva yapıyor!”

Sparr uçarak duvarın üzerinden indi. “Hayır! Muhteşem planım başarısız olmamalı!”

Ninn'ler, beni takip edin! Tayf... kardeşlerini topla!"

Eric yutkundu. "Bu şeyin... *kardeşleri mi var?*"

Sparr kalenin içine doğru gürlledi. Tayf, gölgeler arasında kaybolurken, Ninn'lerde efendilerini takip ettiler.

"İşte sana bir fırsat, Keeah." dedi Julie.

Prenses, babasına baktı. Sonra arkadaşlarına bakıp kesin bir ifadeyle başını salladı.

Arpı omzundan indirerek çalmaya başladı.

Dinn! Dinn! Keeah'ın parmakları büyülenmiş gibi arpın telleri arasında dolaşıyordu sanki bir anda şarkıyı hatırlamıştı. Arpın sesi tüm avluya yayılana kadar çalmaya devam etti.

Dırın! Dın! Dın! Dırın!

Droon'un kral ve kraliçeleri kımıldanmaya başladılar. Bir kez gözlerini kırptılar. Sonra bir kez daha. Etraflarına baktılar. Sonra her biri bir diğerine bir şeyler mırıldandı.

"Kral ve kraliçeler tekrar kendilerine geldi." dedi Max.

“Büyü bozuldu!” diye bağırdı Julie neşeyle.
“Keeah, başardın!”

Kral Zello sanki derin bir uykudan uyanmış gibi etrafına bakındı. Birden kızını görünce şaşırıldı. Ama kalenin büyük, siyah duvarlarını görmek onu daha da fazla şaşırtmıştı. “Keeah... neredeyiz biz?”

Prenses koştu ve gidip babasına sarıldı. “Plud’dayız baba. Ama artık gitmemiz gerek. Çabuk bu taraftan! Geçide!”

Bay Hinkle yardım etmek için atıldı. “Merhaba, ben Eric’in babasıyım. Hızlı hareket etsek iyi olur. Şu, Sparr denen adam, planlarını bozduğumuz için epey sinirleneceğe benziyor.”

Kral Zello dost bir tavırla Eric’in babasının omzunu tuttu. “Yardımanız için teşekkürler Sör Hinkle! Droon’un kral ve kraliçeleri, gidelim!”

Neal, dirseğiyle Eric’i dürttü. “Şuraya bak. Kral Zello ve Sör Hinkle. İki süper baba.”

“Evet.” dedi Eric, gururla. “Hem de çok süper!”

“Sorunlarımızın hepsi henüz çözülmüş değil.” dedi Keeah.

Zızzt! Altın Arı, kalenin kapısında belirdi. Öfkeli görünüyordu. Çıkardığı ses bile kulağa öfkeli geliyordu.

“O-oo! Çılgına dönmüş!” diye bağırdı Eric.

Neal, yerden kaptığı bir taşı fırlattı. Arı vızıldayarak, havada bir çember çizdi sonra durdu. Neal’a baktı. Sonra da kanatlarını hızla çırpma-ya başladı ve peşine düştü.

“Öfkeli, evet.” dedi Neal. “Hem de bana!”

Neal, arkasında arıyla yanan kalenin içine girdi.

Çocuklar bir an birbirlerine baktılar.

“Peşinden gidelim!” diye bağırdılar.

*
*
Dokuz
*
*

Ateş ve Buz

“Yardım edin! Yardım edin! Yardım ediiiiin!”
Neal’ın yardım çağlıkları karanlık koridorlar-
da yankılandı.

Eric, Keeah ve Julie, büyük salona varana
dek peşinden koştular.

Arı, Neal’ı köşeye sıkıştırmıştı.

“Seni, tuzığa düşürmüş!” dedi Eric etrafına
bakarak.

“Öyle mi dersin?” diye bağırdı Neal. “Bir şeyler yapın!”

Arı, Neal’a doğru alçalmaya başladı. Kuyruğu gitgide yüzüne yaklaşıyordu. Uzun iğnesi, Neal’ın burnunun ucunda ileri geri sallanıyordu. Giderek daha çok daha çok yaklaştı.

Keeah koştu. Parmaklarından mavi şimşekler çıkıyordu. “Neal... köpekle!”

“Bana daha çok devasa bir yabancı gibi göründü!” dedi Neal.

“Eğil!” diye bağırdı prenses. O da eğildi.

Keeah’ın parmak uçlarından çıkan şimşek arıyı vurdu. Dengesini kaybetti ve Neal’ın arkasındaki duvara çarptı.

ZZZZT! Onlar odayı terk etmeye fırsat bulmadan arı tekrar kendine geldi. Çocuklar karanlık koridordan geçerek merdivenlere ulaştılar ve yola çıkıp koşmaya devam ettiler.

Ta ki fazla koşamayacak duruma gelene kadar.

Birden durdular. Artık karanlık değildi ve geçidin duvarları sarı ve kırmızı renklerle parlıyordu.

“Yuva!” dedi Julie nefes nefese ileriye doğru bakarak.

Yangın yavru arıların vahşi vızıltılarını bir bir yutuyordu. Galen odanın tavanını ateşe vermişti.

Zızz! Altın Arı yanan yuvayı gördü bir feryat kopardı ve çocukların ardından içeri daldı.

Yuvanın içinde Galen, Sparr ve askerlerinin karşısında tek başına dikiliyordu. Bilge büyücü gözlerini kıstı. “Planın başlamadan bitti, seni iblis! Vazgeç!”

“Çok geç.” diye homurdandı Sparr. “Planım çoktan işlemeye başladı. Yabancılar Droon’u terk etmemeli. Şimdi bile, merdiven benim karanlık topraklarım üzerinde beliriyor olabilir. Yukarı çıkacağım. Beni durduramayacaksın.”

Keeah koşarak Galen’in yanına geçti. “Ah, bence kendine o kadar güvenme...”

Sparr yüksek sesle tısladı. “Hıh, prenze. İyi. Şimdi ikiniz beraber yok olabilirsiniz!”

Üzerlerine kırmızı renkli bir yıldırım gönderdi. Galen ve Keeah vaktinde çekilebildiler.

Çıkan sesle birlikte Ninn'ler çocukları fark ettiler ve üzerlerine yürümeye başladılar.

“Çocuklar, gidin!” diye bağırdı Galen. “Sizlerle dışarıda buluşuruz!”

“Ama Keeah...” dedi Julie.

“Bana bir şey olmaz.” dedi prenses, gülümseyerek. Hafifçe omzundaki arpa dokundu. “Hadi, gidin!”

Sparr bir başka yıldırım gönderdi. Keeah kendi büyüyle onu durdurdu. Oda aydınlandı.

“Buradan bir an önce çıksak iyi olacak!” dedi Neal.

Üç arkadaş koridordan geçerek merdivenleri çıktılar. Bay Hinkle ve Max'in onları beklediği avluya kendilerini attılar.

“Merdiven gölün öteki tarafında!” dedi Max.

Eric arkasına döndü. Tüm Plud yanıyordu.

Yükselen siyah duman gölün üzerini örtmüştü.

“Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi.” dedi Neal. “Ve ben buna hazır değilim!”

“Gitmemiz gerek!” dedi Max, çıkışa doğru yönelerek.

Eric başını salladı. “İçimden bir ses unuttuğumuz bir şeyler olduğunu söylüyor.”

“Bilekliğimi aldım.” dedi Julie.

“Ve sen de beni aldın!” dedi Bay Hinkle.

“Gel, Eric.” dedi Max, çocukları hafifçe çıkışa doğru çekerken. “Galen ve Keeah başlarının çaresine bakarlar. İki birlikte Sparr’dan daha güçlüler. Keeah bugün bunu kanıtladı. Hadi, gel artık.”

Onlar gölün kıyısına doğru koşarken arkalarındaki alevler daha da yükseldiler. Kral Zello ve diğerleri bunu çoktan yarılamışlardı. Kıyının diğer tarafında merdivenin basamakları ışıl ışıl görünüyordu.

Çocuklar, gölün üzerinde ilerlemeye başladılar. Eric durduğunda, yolu yarılamışlardı. Arkasına döndü.

Siyah dumandan bir duvar gölün üzerine düşüyordu. Eric dumana baktı. Dinledi.

“Oğlum ne oldu?” diye sordu babası.

“Neyi unuttuğumuzu hatırladım.” dedi Eric.
Dumanın arkasından bir ses geliyordu.

Furşş... furrşşş...

Metalin buz üzerinde çıkardığı sestü bu.

Aniden ortaya çıktı. *Tayf*. Dumanın arasından sıyrılıp kayarak onlara doğru geliyordu.

Furşş... furrşşş...

Hemen ardında ona eşlik eden bir diğeri vardı. Onun ardında bir başkası. Ve böyle devam ediyordu. Bir ordu onlara doğru kayarak geliyordu.

“Bay Yüzsüz... ve kardeşleri.” dedi Julie.

“Acele etsek iyi olur.” dedi Neal.

Eric onayladı. “Evet... haklısın!”

* *
On *
* *

Arp ve Arı

Çocuklar, kıyının öbür tarafında ışıldayan basamaklara doğru, buzun üstünde, olabildiğince hızla ilerlediler.

“Başaramayacağız.” dedi Max. “Tayflar çok hızlı!”

Aniden Plud’ın en yüksek kulesi parçalara ayrıldı.

“Aman Tanrım!” diye haykırdı Julie. “Keeah! Galen!”

Sonrasında –*vuşş! vuşşş!*– Galen yanan kaleden dışarıya süzüldü. Hemen arkasında Keeah vardı ve o da uçuyordu. Arpını da önünde tutuyordu.

Harika!” diye haykırdı Eric heyecanlı bir şekilde. “Başardılar!”

“*Onlarda!*” dedi Neal gökyüzüne yükselen karanlık şekilleri işaret ederek.

Sparr’ın siyah pelerini, Keeah’ın ardından uçarken, karga kanatları gibi parlıyordu. Onun arkasında da Altın Arı uçuyordu.

“Gelin tayflar! Gelin Ninn’ler!” diye seslendi Sparr. “Hep birlikte merdivenleri çıkacağız.”

Gönderdiği yıldırım gökyüzünde büyücülerin yakınında patladı. Keeah sarsılarak düşmeye başladı. Gölün, kral ve kraliçelere yakın tarafına doğru yuvarlandı.

Babası koşup kızını kurtardı ama arp buzda kayarak uzaklaştı. “Sparr’ın onu almasına izin vermeyin!” diye haykırdı Keeah.

Eric fırladı ve arpı yerden aldı. Sanki ellerinde mırıldanıyordu. O anda anladı: *Bu arp da büyülüydü.*

“Gelin, tayflar!” diye gürledi Sparr. “İlerle-
yin, Ninn’ler! Merdivene ulaşmalarına izin ver-
meyin!”

Forrşşş... forrşşş... Tayflar daha da yakına gel-
di. Ninn’ler buzun üzerine çıktılar.

“Onları durdurmak için büyüye ihtiyacımız
var.” dedi Julie.

“Keeah ve Galen şu anda Sparr’la meşgul-
ler.” dedi Neal, etrafına bakarak.

Eric, dikkatle elinde tuttuğu arpa baktı.
Döndü ve elindeki babasına uzattı. “Çal bu-
nu, baba.”

“Ne?” dedi babası, kafasını sallayarak. “Bu
büyülü. Ben büyü yapmaktan ne anlarım. Ben
sadece sıradan bir babayım.”

“Bana akortlar göstermiştin.” dedi Eric. “Ba-
na pek çok şey öğrettin. Çalmalısın! Sparr evi-
mize girecek. Ve dünyamıza!”

Forşş! Tayflar hızla buzun üzerinde ilerli-
yordu.

Bay Hinkle, Eric’e baktı ve arpı aldı. “Bir işe
yaramayacak.” Tellere dokundu.

Dın! Dırırın! Dırın! Dın!

“Çalabildiğinizi zannediyordum!” diye homurdandı Neal, elleriyle kulaklarını örterek. “Bu insanın canını yakıyor!”

Birden, *çatırt!* diye bir ses geldi.

Ve buzun üzerinde bir çatlak belirdi. Gide rek genişledi. Sonunda gölün üzerindeki buz binlerce parçaya bölündü.

“Vay canına, Bay Hinkle!” dedi Julie. “Gerçekten *çalabiliyorsunuz!*”

Tayflar çatlağa geldiklerinde aniden durdular. Daha ileri gidemiyorlardı.

Ninn’ler onlar kadar şanslı değildi.

“Ahhh! Oofff!” *Blup!*

Hantal, kırmızı suratlı askerler birbirlerinin üzerine düştüler. Sonrada buz gibi suya.

“Baba, başardın!” diye bağırdı Eric. “Başardın!”

“Basamaklara! Çabuk olun!” diye bağırdı Keeah, onlara doğru koşarken. Hep beraber kıyıya kadar koştular oradan da merdivenin yanına.

Galen, Sparr’ı sersemleten bir alev gönderdi ve çocuklara katıldı. Hep birlikte merdivenden yukarıya çıkmaya başladılar.

Sparr, çaresizce arkalarından bakakaldı,
“Yukarı Dünya benim. Saldır arı, saldır!”

“İşte, Keeah.” dedi Bay Hinkle, arıyı uzatarak. “Marifetini gösterme zamanı.”

Altın Arı, Keeah’a doğru atıldı.

“Prenses, benim olmaya hazırlan!” diye haykırdı Sparr, o da arkalarından tırmanmaya çalışıyordu. “Arı... saldır!”

Keeah kendinden emin bir hâlde basamaklarda durdu, soğuk rüzgâr saçlarının arasında geziniyordu. Tellere dokundu.

Eric ne olduğunu anlıyordu. Prensesin çaldığı melodi hafızasının derinliklerinden geliyordu.

“Arı... saldır ona!” diye haykırdı Sparr bir kez daha.

Arı gerçekten saldırdı. İğnesini batırdı.

Ama Keeah’a değil.

Bir an için, prensesin üzerine doğru gitmeye devam etti sonra duyduğu melodiyle transa girdi. Ardından iğnesini indirip Sparr’a saldırdı.

“Git başımdan! Git!” diye bağırdı kötü büyücü.

Ama Arı ona itaat etmiyordu. Tekrar havalandırıp, Sparr'ı soktu - ZZZZ!

Kötü büyücü nefes nefese kaldı, başını tutuyordu. "Hayır! Hayır! Yukarı Dünya bana ait. Ben... ben... *ahhh!*"

Sparr aşağıdaki donmuş göle doğru düşerken inliyordu yarı uçuyor, yarı düşüyordu.

Eric, büyücüye bakarken baştan aşağı titrediğini hissetti.

Sparr, Ninn askerleri ona doğru koşarken, düştüğü yerde inliyordu.

Arkasında, Plud'ın karanlık kalesi alevler içindeydi.

"Şimdilik, bitti." dedi Galen. "Gelin..."

Eric, dikkatlice altlarındaki buza baktı. O uzaklıktan bile Sparr'ın gözlerinin nefretle onlara baktığını seçebiliyordu. Tam kalbinin içine bakıyorlardı.

Henüz bitmemişti.

O gözler bunu anlatıyordu.

Julie, Eric'i merdivenin tepesine doğru çekti. "Ay, tilkisi kaçmış. Etrafı mahvediyor."

Eric dolaptan bodruma doğru fırladı.

Gittiklerinde olduğu gibi gün ışığı içeriyi aydınlatıyordu.

“Off!” diye haykırdı Bay Hinkle. “Bu ne karışıklık!”

Aytilkisi çamaşır sepetini yiyerek dışarı çıkmayı başarmıştı. Şimdi de eski koltuğun minderini kemiriyordu.

“Hey, ben orada oturuyorum!” diye bağırdı Neal.

“Onun icabına ben bakarım.” dedi Galen, Keeah ile birlikte bodruma girerek. Yaratığa dikkatle baktı ve ellerini ona doğru uzattı.

“Zof - kof - peechu - meechu mek!”

Aytilkisi ağzı paçavralarla dolu olarak Galen’e baktı. “Bekle, hayır...”

Boink! Yeşil bir dumanın içinde kayboldu. Onun yerinde, altın bir uğur bileziğı duruyordu.

Max, ileri doğru atıldı ve Droon bileziğini kaptığı gibi kemerindeki cebe yerleştirdi.

Gözlerinin içi güldü. “İşte bu kadar!”

“Oley!” diye bağırdı Julie. “Sonunda bitti.”

Herkes rahat bir nefes aldı.

Bay Hinkle, kenarda durmuş olan biteni izliyordu. "Oğlum, Eric, ben annene söyleyene kadar bekle."

"Galen gülümsedi. Bu hatırlamamı sağladı. Sör Hinkle?"

"Evet, Galen?"

"*Somban - romban - toop!*"

Eric'in babası önce bir kıpırdandı sonra gülmeye başladı sonra da bakışlarını ileri doğrudikti. Sonra gözleri sımsıkı kapandı. Ve mırıldanmaya başladı.

"Baban, ona olan her şeyi unutuyor." dedi Galen, Eric'e dönerek. "Droon, seçilmiş kişiler dışında, bir sır olarak kalmalı."

"Seçilmiş kişiler mi?" dedi Neal. "Bu hoşuma gitti."

Eric iç geçirdi. Galen'in haklı olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim, baba." dedi yumuşak bir sesle. "Eğlenceliydi!"

Bay Hinkle önce öksürdü, sonra hapşırdı sonra da gözlerini açtı. "Ee... neler oldu? Yani... nerede... eee... ne... ah, neyse! Sadece bu dağınıklığı temizleyin, olur mu?"

“Emredersiniz, sör!” dedi Julie.

Bay Hinkle döndü. “Her nedense, bana sör demen hoşuma gitti.” Sonra kafasını kaşıyarak üst kata çıktı.

“Galen, gitsek iyi olur.” dedi Keeah. Dolaba doğru yöneldi sonra Eric’e döndü. “Bir kez daha, Droon’u...”

Keeah, Eric’in arkasına baktı. Gözleri açıldı. Bodrum penceresinden görünen ağaçları işaret etti. Titremeye başladı.

“Sorun ne?” diye sordu Julie.

“Şu ağaçlar...” dedi.

“Elma ağaçları.” dedi Eric. “Babam onlara nasıl çıkılacağını bana öğretti.”

Keeah, birbirinin eşi olan iki ağacın yaprakları arasından güneş ışınlarının süzülmesini izledi.

“Ben... daha önce... buraya... gelmişim.” dedi.

Eric yıldırım çarpmışa döndü. “Ne? Ne? Ama bu nasıl... *mümkün olabilir?*”

“Bilmiyorum.” dedi Keeah. “Ben...”

“Acele edin!” diye bağırdı Max, dolabın içinden. “Basamaklar kayboluyor. Burada kalmamalıyız!”

Keeah, büyücüye döndü. “Galen, bu doğru olabilir mi? Daha önce burada bulunmuş olabilir miyim?”

Galen nazikçe Keeah’ı merdivene doğru çekti. “Her şey mümkündür. Ama bu başka bir gün aydınlanacak bir gizem. Gel, prenses, gitmeliyiz!”

Keeah ve Max’le birlikte hızla merdivene atladı.

Eric, üçü aşağıya, pembe gökyüzünün içine doğru inerken arkalarından baktı.

Keeah bulutların ardında kayboluncaya kadar bakmaya devam etti.

Julie ve Neal, basamaklar tamamen kayboluncaya dek, Eric’in yanında durdular.

Uzun süre kimseden ses çıkmadı. Sonunda, Eric uzanarak dolabın ışığını açtı.

Zemin tekrar ortaya çıktı. Droon kayboldu.

Eric, arkadaşlarına döndü. “Keeah’ın söyledikleri... bu imkânsız, değil mi?”

Neal dağılmış parçaları toparlayarak koltuğu yerden kaldırdı. “Daha önce burada olması mı? Yani... ne zaman?”

Julie dudağını ısırıp kafasını salladı. “Sırlardan bahsediyorduk, değil mi? Çocuklar, bu Droon’un şimdiye kadar ki en büyük sırrı olmalı!”

Eric başını salladı. “İçimden bir ses, Droon’un sıralarını çözmeye daha yeni başladığımızı söylüyor.”

“Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?” dedi Neal. “Daha fazla macera!”

Eric gülümsedi. Maceralar. Kulağa hoş geliyordu.

Arkadaşlarına döndü, sonra pencereden görünen ön bahçeye baktı.

“Hey çocuklar, kim ağaca tırmanmak ister?”

“Ben!” dedi Neal, oturduğu koltuktan zıplayarak.

“Ben de!” dedi Julie, merdivene doğru koşarken. Daha sonra Eric de onlara katıldı.

TONY ABBOTT ÜZERİNE

Tony Abbott (Toni Ebbat), genç okuyucuları için pek çok eğlendirici öykü yazmıştır. Çocukluğundan beri o da Eric, Julie ve Neal gibi düş gücünü aşan ve diğer dünyalara açılan kapıları bulmayı düşlemiştir.

Artık çocukluk çağını geride bırakmıştır. Galen Uzunsakal kadar yaşlı olmasa da bu kapılardan bazılarını bulduğuna inanmaktadır. Onun kapıları kitaplardır.

Tony Abbott, karısı ve iki kızıyla birlikte Connecticut (Konektikıt)'ta yaşamaktadır.

